

Til § 1.

Loven af 24. Marts 1899 omfatter efter sin Ordlyd ikke Købstædernes Markjorder. Da der imidlertid flere Gange er fremkommet Andragender om Statslaan til Oprettelse af Husmandsbrug paa Købstæders Markjorder, og der formentlig ikke er nogen Grund til i den heromhandlede Henseende at gøre Forskel paa Købstædernes Markjorder og Landdistrikterne, foreslaas det i 1ste Stykkes 2det Punktum, at de i Forbindelse med vedkommende Amtsraadskreds staaende Købstæders Markjorder, for saa vidt denne Lov angaar, skulle henregnes til Amtsraadskredsen.

Den i Loven af 24. Marts 1899 § 1 fastsatte Befordringsgodtgørelse af 1 Kr. pr. løbende Mil maa efter de indvundne Erfaringer anses for utilstrækkelig og den foreslaas derfor forhøjet til 2 Kr. De i Loven fastsatte Dagpenge af 4 Kr. paa Møde- og Rejsedage maa ligeledes anses for utilstrækkelige, i al Fald i de Tilfælde, hvor Kommissionens Medlemmer ere nødte til at overnatte udenfor deres Hjem. I Praksis er Lovens Bestemmelse om Dagpenge anvendt saaledes, at Dagen regnes til 12 Timer, saa at der i de Tilfælde, hvor Rejsen eller Mødet har medtaget længere Tid, er blevet udbetalt 8 Kr. i Dagpenge. Forslagets Bestemmelser om Dagpenge ere affattede i Overensstemmelse med denne Praksis.

Ved en Anmærkning paa Finansloven for Finansaaret 1902—03 blev der tilstaaet Kommissionernes Formænd et Kontorholdsvederlag af 8 Kr. for hver af dem i Finansaaret tilendebragt Sag, dog med Fradrag af de 10 første Sager. En tilsvarende Bestemmelse er derfor optaget i Lovforslaget, idet man dog foreslaar, at den nysnævnte Begrænsning med Hensyn til de 10 første Sager skal bortfalde.

Til § 2.

Ifølge Loven af 24. Marts 1899 § 2 skal kun den anses som Landarbejder, der mod Vederlag udfører almindeligt Landbrugsarbejde *for andre*. Den, der i kortere eller længere Tid har været Fæster, Forpagter eller Lejer af en Husmandslod og altsaa for saa vidt har arbejdet for egen Regning, er derimod udelukket fra at nyde godt af Lovens Bestemmelser. Da en saadan Mand jo lige saa fuldt har udført Landbrugsarbejde som den, der kun har arbejdet i andres Tjeneste, er dette formentlig en Ubillighed, navnlig hvis han ved sin tidligere selvstændige Virksomhed

har lagt for Dagen, at han i særlig Grad egner sig til at drive en Husmandslod. Det foreslaas derfor, at der ved „Landarbejder“ ogsaa skal forstaaes den, som er eller har været Fæster, Forpagter eller Lejer af en Ejendom af den i Loven omhandlede Størrelse.

Til § 3.

Bestemmelsen i Loven af 24. Marts 1899 § 3 litra e, hvorefter Vedkommende skal have ernæret sig som Landarbejder uafbrudt de sidste 5 Aar, dog at den Afbrydelse, der skyldes Aftjening af Værnepligten, ikke kommer i Betragtning, kan af og til medføre Ubillighed, naar den skal gennemføres strengt. Det vil ofte forekomme, at en Mand, der forøvrigt altid har ernæret sig ved Landbrugsarbejde, i korte Perioder har haft andet Erhverv, og naar den paagældende er vendt tilbage til Landbrugsarbejdet og derved i Gerning har vist, at han fremdeles vil søge sit Livsophold ved Arbejde i Landbrugets Tjeneste, synes det mindre naturligt, om enhver nok saa kortvarig Periode, hvori han har haft andet Arbejde, absolut skulde udelukke ham fra Lovens Begunstigelser. Det foreslaas derfor, at der ved Afgørelsen af, om en Andrager har ernæret sig som Landarbejder i de sidste 5 Aar, kan bortses ikke alene fra den Tid, hvori han har aftjent sin Værnepligt, men ogsaa fra andre Afbrydelser, men dog med den Begrænsning, at disse tilsammen ikke maa have strakt sig over $\frac{1}{2}$ Aar.

Under litra h foreslaas det, at den Landarbejder, der er i Stand til ved egne Midler at komme i Besiddelse af en Ejendom af den i Loven omhandlede Art, er udelukket fra Lovens Begunstigelser. Denne Bestemmelse behøver formentlig ingen yderligere Begrundelse, da der selvfølgelig ikke er nogen Anledning for Staten til at hjælpe dem, der ved egne Midler kan skaffe sig Jordlodder til Eje. Naar der ikke findes en tilsvarende Bestemmelse i Loven af 24. Marts 1899, er Grunden formentlig den, at man har anset den for overflødig, en Antagelse, der imidlertid i Praksis har vist sig ikke at holde Stik.

I Paragraffens sidste Punktum foreslaas det, at de af private Personer meddelte Attester og Vidnesbyrd skulde ledsages af Øvrighedens eller Sogneraadets Bevidnelse af Udstedernes Troværdighed. I Følge Loven af 24. Marts 1899 skal en saadan Bevidnelse kun afgives, naar Kommissionen finder det fornødent, men kan i saa Fald kun afgives af Øvrigheden.